

Az ütközés rugalmas, emiatt a rendszer teljes mechanikai energiája (a golyó mozgási energiájának és a rúd forgási energiájának összege) nem változik meg. Másrészt a felfüggesztési pontra vonatkoztatva az ott ható erőknek nincs forgatónyomatéka, így a rendszer teljes perdülete sem változhat meg az ütközés során:

$$\begin{aligned}\frac{1}{2}mv^2 &= \frac{1}{2}\Theta\omega^2, \\ mvl &= \Theta\omega,\end{aligned}$$

ahol v az m tömegű test sebessége az ütközés előtt, ω pedig az M tömegű, l hosszúságú, tehát a végpontjára vonatkoztatva $\Theta = Ml^2/3$ tehetetlenségi nyomatékú rúd szögsebessége közvetlenül az ütközés után. A fenti egyenletekből $\omega = v/l$, illetve $M = 3\Theta/l^2 = 3m = 6$ kg adódik.

A rúd tömegének és geometriai méreteinek ismeretében kiszámíthatjuk a sűrűségét: $\rho = 4,51$ kg/m³ értéket kapunk. Eszerint a rúd pl. titánból, vagy egy azzal megegyező sűrűségű ötvözetből készülhetett.

Az ütközés után a rúd fizikai ingaként leng. A legnagyobb kitérése α szöge a munkatételből határozható meg:

$$\frac{1}{2}\Theta\omega^2 = \frac{Mgl}{2}(1 - \cos\alpha),$$

ahonnan $\alpha \approx 3,6^\circ$ adódik. Ez a szög elegendően kicsiny ahhoz, hogy az inga lengésidejének képletét alkalmazzuk. A kiindulási helyzeten a rúd egy fél lengésidő múlva halad át ismét. Ez az idő

$$t = \frac{T}{2} = \pi\sqrt{\frac{2\Theta}{Mgl}} = \pi\sqrt{\frac{2l}{3g}} = 1,00 \text{ s.}$$

Több dolgozat alapján